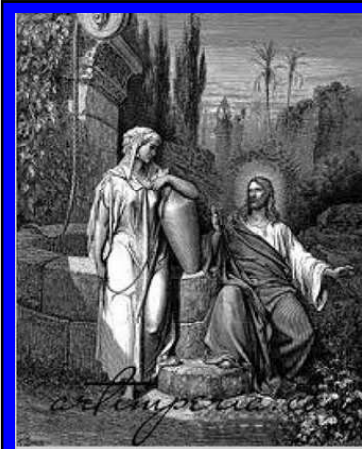

ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА УКРАЇНИ
ДРОГОБИЦЬКО-САМБІРСЬКА ЄПАРХІЯ

№07 (86)
Липень
2020 р.Б.

ДУХОВНА КРИНИЦЯ

ПОСЛАННЯ ПРЕДСТОЯТЕЛЯ З НАГОДИ 1032-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ 400-ЛІТТЯ РУКОПОЛОЖЕННЯ СВЯТИТЕЛЯ ІОВА НА МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ РУСИ ТА ВІДНОВЛЕННЯ ІЄРАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КИЇВСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ

Дорогі браття і сестри!
Слава Ісусу Христу!

Сердечно вітаю усіх вас з визначною подією для Української Православної Церкви і всього українського народу – 1032-ю річницею Хрещення Руси-України!

Зміст та вагомість цієї події можемо порівняти із значенням для кожного з нас особисто прийняття Таїнства Хрещення. Адже як для кожної людини, яка приймає його, воно стає другим народженням, так і для всього нашого народу Хрещення, звершене за повелінням та особистим прикладом благовірного князя Володимира, відкрило двері до пізнання Істини та до життя згідно із Законом Божим, до зростання у чеснотах та до побудови держави своєї на засадах правди і любові до ближніх.

Беззаперечним історичним фактом є те, що слово євангельської проповіді було промовлене в українських землях ще в часи апостольські. Святий апостол Андрій Первозванний за жеребом був посланий проповідувати у краї причорноморські. Тож, виконуючи свою місію, він прибув до Криму, а потім, як свідчить літопис, вирушив вгору Дніпром.

Київський Собор, який відбувався 1621 року, у часи відродження Української Православної Церкви, 400-ліття чого ми нині також вшановуємо, – у таких словах ствердив апостольське походження християнства на українській землі: «Святий апостол Андрій – перший Архієпископ Константинопольський, Патріарх Вселенський і Апостол Український. На київських горах стояли ноги його, і очі його Україну бачили, а уста благословляли, і насіння віри він у нас насадив. Воістину Україна нічим не менша від інших східних народів, бо і в ній проповідував Апостол».

Від часу цієї першої проповіді неперервно слово Христове благовістувалося в українських зем-

лях. Християнські громади, а потім навіть цілі єпархії, діяли у Криму та північному Причорномор'ї, слово Боже ширилося далі на північ, так що вже у другій половині IX століття князь Київський Оскольд сам прийняв хрещення з іменем Миколай і розпочав хрещення своєї держави, за що постраждав і прийняв мученицький вінець. Протягом цілого наступного століття християнство продовжувало ширитися в землях Руси, і бабця святого Володимира, княгиня Ольга, як досвітна зірка провіщає початок дня – особистим наверненням і християнським життям та сприянням проповіді підготувала подію остаточного утвердження Руси-України в Христовій вірі через Хрещення 988 року.

Отже, і особисте хрещення великого князя Володимира, і хрещення Києва та всієї Руси були підготовлені попередніми століттями проповіді, подвижництва, сповідництва та мучеництва. Вони були усвідомленим вибором – вийти від темряви до світла, змінити своє життя, послідувати заповідям Закону Божого.

Однак те, що православне християнство і до князя Володимира вже було глибоко вкорінене в Руси, ніяк не применшує, а навпаки – підкреслює та звеличує особистий подвиг нашого великого просвітителя. Бо він не лише сам особисто пізнав істину, але з допомогою Божою докорінно змінив основи давньої Київської держави, поклавши, як наріжний камінь у її розбудову, настанови слова Божого і науку Церкви Христової.

Цим він подає приклад своїм нащадкам – і нам, і всім поколінням українського народу. Бо якщо бажаємо розбудовувати свою державу на благо, щоби праця наша була успішною і давала плоди добрі не лише для життя у віці цьому, але приводила і до спасіння та життя вічного – то маємо вчитися у нашого просвітителя. Бо він і пристрасті свої вгамував, і милосердя навчився, і ставши християнином – був ним не лише за іменем, але жив за заповідями Божими й інших навчав словом та власним прикладом. Він дбав про єдність свого народу, прагнув миру та добрих відносин з усіма сусідніми народами, але при потребі міцно стояв, обороняючи Русь від супротивників.

Саме тому ми і святкуємо день Хрещення Руси-України сьогодні, сполучаючи його з днем пам'яті рівноапостольного князя Володимира – бо цей святий є ніби хрещеним батьком для всього нашого народу, він своїм прикладом надихає нас так само жити за вірою та на християнських засадах розбудовувати наше суспільне і державне життя. Тому разом зі святителем Київським Іларіоном Русичем словами його «Слова про Закон і Благодать» сьогодні до благовірного князя Володимира, нашого батька і хрестителя, звертаємося, виголошуючи: «Встань, о чесна главо, з гробу твого, встань! Струси сон! Не вмер бо еси, а спиш до спільного всім устання. Встань! Не вмер еси, бо годі тобі вмерти, увірувавши в Христа, Життя всього світу. Струси сон, возведи очі, поглянь, якої тебе честі Господь там сподобив і на землі не безпам'ятного залишив [...]»

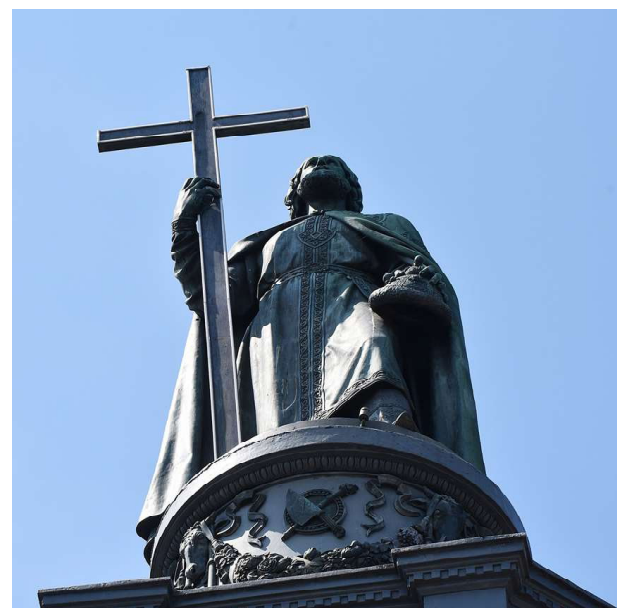
Поглянь на онуків твоїх і правнуків, як живуть, як хранять їх Господь, як благовір'я додержуються, заповіданого тобою, як у святі церкви учащують, як славлять Христа, як поклоняються імені Його! Поглянь же і на город, як сяє величчю! Поглянь, як церкви квітнуть! Поглянь, як християнство росте!

Поглянь, як город іконами святих освітлюється і виблискує, як тиміаном пахне, як хвалами і богослужіннями і співом святим олунюється!

Ісе все бачучи, возрадуйся і возвеселися і восхвали благого Бога, всього сього Сотворителя. Хай і не тілом, так духом дає тобі Господь побачити все се. Тим бо радуйся і веселися, що насіння твоєї віри, посіяне тобою, не висушилося спекою невір'я, а дощем Божої помочі зволожилося і рясно розбуялось».

Такими словами хвалячи нашого рівноапостольного просвітителя, маємо і самі гідно трудитися. Щоби віра наша християнська православна – зміцнювалася, щоби життя наше – відповідало цій вірі та на ній утверджувалося, щоби живучи, трудилися і дбали ми не лише про себе і про сьогоднішній день, але працювали на благо ближніх і всього українського народу та заради осягнення блаженного життя вічного. Бо все земне – мине, але від того, як потрудимося у віці цьому, виконуючи заповіді Божі, залежить, яке вічне життя, блаженне чи у тіні смертній, ми успадкуємо.

Разом зі святителем Іларіоном Русичем молитовно звернімося знову до рівноапостольного великого князя Володимира: «Помолися за землю свою і за людей тих, над якими благовірно владарював. Хай збережить їх Бог у мирі й у благовір'ї, переданім тобою! І хай славиться в них правовір'я! І хай відкидається всіляке єретицтво! І хай убереже їх Господь од всілякого бойовища й полоніння, од голоду і всілякої скорботи й туги!»

Дорогі брати і сестри!

Сьогодні, окрім річниці Хрещення Руси-України, ми згадуємо також 400-ліття рукоположення святителя Іова (Борецького), ігумена Михайлівського Золотоверхого монастиря, на Митрополита Київського і всієї Руси, та відновлення ієрархії православної Київської Митрополії (1620 р.). Четверть століття православні Руси-України жили, поставлені ніби поза законом, позбавлені прав, без ієрархів, які, полишивши канонічну підлеглість Православній Матері-Церкві та Вселенському Патріарху, підкорилися іншому престолу.

Продовження на 2 стор.

ПОСЛАННЯ ПРЕДСТОЯТЕЛЯ З НАГОДИ 1032-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ 400-ЛІТТЯ РУКОПОЛОЖЕННЯ СВЯТИТЕЛЯ ІОВА НА МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ РУСИ ТА ВІДНОВЛЕННЯ ІЄРАРХІЇ ПРАВОСЛАВНОЇ КИЇВСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ

Продовження. Початок на 1 стор.

Однак і у цих випробуваннях, маючи часом лише одного православного єпископа, зазнаючи утисків від влади – миряни, козаки, чернецтво та духовенство Київської Митрополії залишалися вірними Православній Церкві. І Господь зглянувся на їхнє терпіння та сповідництво, надихнув українське козацтво на чолі з побожним гетьманом Петром Сагайдачним стати міцно в обороні Православ'я. На прохання духовенства, козацтва та всіх вірних Єрусалимський Патріарх Феофан III, що подорожував через Київ та мав повноваження від Вселенського Патріарха, у серпні та вересні 1620 року рукоположив ігумена Михайлівського Золотоверхого монастиря Іова (Борецького) на митрополита, а обраних шістьох кандидатів – на єпископів.

Відтак православна Київська Митрополія відродилася, що дало поштовх духовному, богословському та просвітницькому розвитку українського народу, символом чого є славетна Могилянська доба. Також ця подія є одним з наріжних каменів, на яких зросла і утвердилася наша Помісна Українська Православна Церква. Тому, пам'ятаючи своє історичне коріння, вшануймо молитвою та словами вдячності наших попередників і так само, як і вони, твердо тримаймося Православ'я!

Дорогі брати і сестри!

Піднесімо сьогодні, у день свята, коли Україна наша знову перебуває перед лицем випробувань, зазнаючи нападу чужинців та незгоду в народі, до Христа Спасителя слова молитви, залишені нам святителем Київським Іларіоном: «Владико, Царю і Боже наш, високий і славний Чоловіколюбче! [...] Не попускай на нас скорботи і голоду, і наглих смертей, вогню, потопу! Хай не одпадуть од віри нетверді вірою! Скуппо покарай, а щедро помилуй! Легко врази, а милостиво зціли! Трохи опечаль, та зразу і звесели!

Бо не терпить наше єство довго зносити гнів Твій, як сухе бадилля вогонь! Отож стримайся,

змилюсь! Бо ж властиво Тобі милувати і спасати. Продовж милість Твою до людей Твоїх!

Раті проганяючи, мир утверди, сусідів смири, голоди вгамуй, володарів наших зроби грізними для сусідів, начальників умудри, міста розсели, Церкву Твою зрости, насліддя Своє збережи, мужів і жон і немовлят спаси, сущих в рабстві, в полоні, в путях, в дорозі, в плаваних, в темницях, в голоді й спразі, в злиднях – усіх помилуй, усіх потіш, усіх обрадуй, радість творячи їм, і тілесну і душевну, молитвами Пречистої Твоєї Матері, і святих Небесних сил, і Предтечі Твого Хрестителя Іоанна, апостолів, пророків, мучеників, пре-

подобних, і всіх святих молитвами, умилюсь-ся над нами і помилуй нас!

Хай милістю Твою будемо пастися в єдності віри, вкупі, весело і радісно! Славимо Тебе, Господа нашого, Ісуса Христа, з Отцем і з Пресвятим Духом, Трійцю нероздільну, Єдиногобже-ственну, що царює на Небесах і на землі, над ангелами і людьми, над усім створеним, видимим і невидимим, нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь».

ЕПІФАНІЙ,

**Митрополит Київський і всієї України
28 липня 2020 р., м. Київ**

ПОКЛАДЕННЯ ЧЕСНОЇ РИЗИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ У ВЛАХЕРНІ

Богородице Приснодіво, людей покрове, Ти ризу й пояс пречистого Твого тіла як загороду могутню городу Твоєму дарувала безсімейним різдвом Твоїм, нетлінною перебуваючи. В Тобі бо природа обновляється і час. Тому молимо Тебе, мир городу Твоєму дарувати і душам нашим велику милість. (Тропар свята).

У роки правління візантійського імператора Лева Великого, Македонянина (457-474), брати Гальба і Кандид, сенатори, наближені до царя, вирушили в Палестину на поклоніння святому місцю. У невеликому селищі поблизу Назарету вони зупинилися на ночівлю в одній старій єврейки. Їх увагу привернули запалені свічки і підкурений фіміам. На питання, що за святиня знаходиться в будинку, благочестива жінка довго не хотіла відповідати, але після багатьох прохань повідала, що зберігає дорогу святиню — Ризу Богородиці, від якої відбувається багато чудес та зцілень. Пресвята Діва перед Успінням подарувала одну зі своїх одяг благочестивій дівчині-єврейці з цього роду, заповівши їй передавати її перед смертю також дівчині. Так, від покоління до покоління, Риза Богородиці зберігалася в цій родині.

Дорогоцінний ковчег, що містив священну Ризу, був перевезений до Константинополя.

Патріарх Царгородський Геннадій та імператор Лев, дізнавшись про священну знахідку, переконалися у нетлінності святої Ризи Богородиці і з трепетом приклалися до неї. У Влахерні, поблизу берега моря, був споруджений новий храм на

честь Богоматері. 2 липня 458 року патріарх Геннадій урочисто переніс священну Ризу у Влахернський храм, вклавши її в новий ковчег. Згодом у ковчег з Ризою Богородиці покладені були її святі омофор і частина пояса. Ця обставина і відображена в православній іконографії свята, що об'єднує дві події: положення Ризи і положення поясу Богоматері у Влахерні.

Не раз при навалі ворогів Пресвята Богородиця рятувала місто, якому дарувала Свою священну Ризу. Так було під час облоги Константинополя арами в 626, персами — в 677, арабами — у 717 роках. Особливо знаменні для нас події 860 року, тісно пов'язані з історією Православної Церкви.

18 червня 860 року флот князя Аскольда, у складі понад 200 кораблів, спустошивши береги Чорномор'я і Босфору, увійшов у бухту Золотий Ріг і погрожував Константинополю. Імператор Михайл III (842-867), зупинивши розпочатий похід на арабів, повернувся до столиці; всю ніч він молився, лежачи на кам'яних плитах Влахернського храму Божої Матері. Святий Патріарх Фотій звернувся до пастви з про-

повіддю, закликаючи сльозами покавання омий гріхи і в старанній молитві вдатися до заступництва Пресвятої Богородиці.

Небезпека зростала з кожною годиною. «Місто ледь не було піднято на спис», — говорить в іншій своїй проповіді Патріарх Фотій. В цих умовах було прийнято рішення рятувати церковні святині, і насамперед — святу Ризу Богородиці, яка зберігалася у Влахернському храмі, недалеко від берега затоки. Після всенародного молебня, святу Ризу Богоматері, взятую з Влахернського храму, хресним ходом обнесли навколо міських стін, занурили з молитвою край її у води Босфору, а потім перенесли в центр Царгорода — храм Святої Софії. Божою Матір'ю Своєю благодаттю покрила і втихомирила войовничість воїнів Аскольда. Уклавши почесне перемир'я, Аскольд зняв облогу Константинополя. 25 червня війська почали відходити, несучи з собою великий викуп. Через тиждень, 2 липня, чудотворну Ризу Богоматері урочисто повернули на її місце, в раку Влахернського храму. На пам'ять про ці події було встановлено святым Патріархом Фотієм щорічне святкування Положення Ризи Богоматері 2 липня.

Незабаром, у жовтні — листопаді 860 року, руське посольство прибуло до Константинополя для укладання договору «любові і миру». В умови мирного договору входили положення про Хрещення Київської Русі, про виплату Візантією щорічної данини, надання права вести торгівлю на території імперії (перш за все, в Кон-

стантинополі), посилати до Візантії дипломатичні місії.

Найважливішим був пункт про Хрещення Русі. Літописець візантійської «Хроніки Феофана» говорить, що «посольство їх прибуло до Царгорода з проханням зробити їх учасниками у святому Хрещенні, що й було виконано». На виконання обов'язного бажання руських і греків до Києва направлена була православна місія. Незадовго до того (в 855р.) святым рівноапостольним Кирилом була створена слов'янська абетка і перекладено Євангеліє. Природно було направити з місією до Києва саме святого Кирила і його брата, святого рівноапостольного Мефодія, з перекладеними слов'янськими книгами. Так і вчинив святитель Фотій, учнем якого був святий Кирило. Зимову 860/861 року брати провели в Херсоні, навесні 861 вони були на Дніпрі, у князя Аскольда.

Перед Аскольдом, як згодом і перед святим князем Володимиром, стояв нелегкий вибір, його приваблювали то іудейською, то магометанською вірою. Але під благодатним впливом святого рівноапостольного Кирила князь зробив вибір на користь Православ'я. Наприкінці 861 року Кирило і Мефодій повернулися до Константинополя і привезли з собою послання князя Аскольда імператору Михайлу III. Аскольд дякував імператору за присилання «такого чоловіка, який показав словом і прикладом, що християнська віра — свята».

Продовження на 8 стор.

МОЛИТВА ЗА ВИПУСКНИКІВ 2019/20 НАВЧАЛЬНОГО РОКУ У М. НОВИЙ КАЛІНІВ

У храмі святого князя Володимира Великого у місті Новий Калінів Самбірського благочиння 24 червня відбулось особливе богослужіння. Одинадцять випускників ЗНО та початок вступної кампанії.

На Святій Літургії хлопці і дівчата у свої молитвах дякували Богові за роки навчання у школі, просили здоров'я своїм батькам та вчителям, які допомогли їм зрости до цього часу, коли прийдеться вже самим приймати рішення та робити відповідальний свідомий крок у доросле, самостійне життя.

Перед службою всі приступили до Святої Сповіді а на Літургії до Святого Причастя Тіла і Крові Христових.

Особливим це богослужіння для мене є ще тим, що багато хто з цих молодих хлопців і дівчат є вихованцями Недільної парафіяльної школи, серед них – паламарі та хористи. І сьогодні Святу Літургію співали разом із дяком дівчата Ірина Заріцька та Христина Пишняк, а паламарю-

вав Ростислав Зварич. Це було по особливому зворушливо і величаво.

На завершення богослужіння настоятель парафії священник Ярослав Фабіровський подякував українській молоді за молитву, виголосив молитва, окропив освяченою водою та помазав освяченим елеєм. «Не личить відпустити дітей без нічого» - наголосив отець Ярослав, тому від себе приготував кожному випускнику невеличкий пам'ятний подарунок - книгу проповідей Почесного Патріарха Філарета «Де і в чому шукати щастя?», апологетичний журнал «Меч духовний» та іконку Почаївської Пресвятої Богородиці.

Настоятель також побажав випускникам щедрих Божих благословень, міцного здоров'я, щастя, радості, добра, успіхів у подальшому житті та нових духовних звершень: «Завжди будьте готові всім, хто домагається від вас звіту про ваше уповаання, дати відповідь із лагідністю і благоговінням» (1Пет. 3, 15).

За традицією після Божественної Літургії зробили пам'ятну світлинку.

Пресслужба парафії

ФОТОФАКТ

В 184-му Навчальному центрі Національної академії сухопутних військ ім. гетьмана Петра Сагайдачного було призначено нового начальника – полковника Дем'яничка Григорія Петровича. З цієї нагоди до Навчального центру завітали військові священники (капелани) Яворівського благочиння Православної Церкви України.

Військове духовенство привітало новопризначеного командира, подарувавши ікону Покрови Пресвятої Богородиці – Покровительниці військово-службовців, а також Священне Писання.

Капелан Назарій Дадак розповів Григорію Петровичу про капеланське служіння місцевих священників Православної Церкви, починаючи з 2015 року, та попередній досвід співпраці з керівництвом Центру. Священнослужителі обговорили з командиром важливі питання та внесли свої пропозиції щодо капеланського служіння у 184-му Навчальному центрі.

Полковник Дем'янич Григорій Петрович подякував капеланам за вітання, спільну зустріч та їхнє служіння серед військових. Командир також додав, що капелани у війську є надзвичайно важливим елементом і цю службу потрібно впроваджувати ще інтенсивніше. Співпраця і надалі буде тісною і плідною!

Пресслужба Яворівського благочиння

ФОТОФАКТ

ВІТАННЯ КАПЕЛАНІВ

Капеланське товариство Яворівського благочиння Православної Церкви України щиро вітає братів-капеланів з отримання богослужбових церковних нагород з рук Високопреосвященнішого Якова, архієпископа Дрогобицького і Самбірського, пад час недільного богослужіння 19 липня в кафедральному храмі Стрітіння Господнього в м. Дрогобич, а саме:

капелана 24-ї окремої механізованої бригади прот. Богдана Степаняка з правом носіння хреста з прикрасами;

капелана Львівського державного університету внутрішніх справ (НТВ "Вересниця") свящ. Івана Ревуцького з піднесенням до сану протоієрея;

капелана-волонтера 184-го Навчального центру свящ. Любомира Коляника з правом носіння наперсного хреста.

Бажаємо Божої допомоги в служінні і нових звершень на благо Церкви та нашої Батьківщини!

Пресслужба Яворівського благочиння

ФОТОФАКТ

7 липня в день Різдва чесного славного Пророка, Предтечі й Хрестителя Господнього Іоанна, відбулось урочисте богослужіння з нагоди храмового празника в селі Нижня Рожанка. Божественну літургію відслужили всесесні отці: Андрій, Роман, Ігор, Ярослав та Миколай.

Після богослужіння відбулося традиційне освячення води, а також важлива подія для всіх прихожан нашого храму - освячення нового хреста, який вже сьогодні-завтра займе своє почесне місце на куполі центральної бані церкви Різдва Івана Хрестителя, виблискуватиме на сонці та збиратиме жителів та гостей нашого села на спільну молитву.

Хрест Господній - знамено життя. Вірою в Господа нашого Ісуса Христа ми спасаємося. Нехай цей Хрест Христа Спасителя оберігає та благословить усю нашу парафіяльну громаду.

Настоятель храму отець Роман подякував священству, віруючим і жертводавцям за спільну молитву. Богослужіння завершилося піднесенням співом многоліття.

ВЛАДИКА ЯКІВ ОЧОЛИВ ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖІННЯ НА 40-Й ДЕНЬ ПІСЛЯ СМЕРТІ ПРОТ. МИХАЙЛА КОМАРНИЦЬКОГО

16 липня минуло 40 днів після смерті о. Михайла Комарницького. У храмі Архістрати́га Михаїла м. Стебник була відслужена поминальна літургія, яку очолив Високопреосвященіший архієпископ Дрогобицький і Самбірський Яків.

Його Високопреосвященству співслужили секретар єпархії прот. Андрій Безушко, єпархіальний благочинний прот. Леонід Городиський а також духовенство єпархії.

Владика Яків виголосив проповідь у якій наголосив на надзвичайному смиренні покійного о. Михайла, про його доброту, яка завжди допомагала людям. Також владика висловив співчуття усім засмученій пастві та родині.

Після завершення Богослужіння усім духовенством була відслужена поминальна панахида.

Пресслужба єпархії

ФОТОФАКТ

КАПЕЛАНИ СИНОДАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ ВІЙСЬКОВОГО ДУХОВЕНСТВА З ДРОГОБИЦЬКО-САМБІРСЬКОЇ ЄПАРХІЇ ПЦУ: “МИ ПІДКОРИЛИ ГОВЕРЛУ - ГОВЕРЛА ПОЛОНИЛА НАС!”

13-го липня 2020 року, з благословіння керуючого архієрея Дрогобицько-Самбірської єпархії ПЦУ архієпископа Якова (Макарчука) відбулось сходження військових священників-капеланів Дрогобицько-Самбірської єпархії ПЦУ на найвищу гору України - Говерлу (2061 м. над рівнем моря).

Ця подія присвячена річниці надання Томосу Православній Церкві України, 25-ій річниці від дня смерті Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України ВОЛОДИМИРА (Романюка) 1993-1995 та 29-ій річниці Незалежності України, а також на підтримку воїнів Української Армії.

Військові священники-капелани відслужили молебень за Україну та Армію. Після молитви виконали Гімн України.

Цей патріотичний захід очолив канцлер Дрогобицько-Самбірської єпархії прот. Андрій Безушко. У сходженні брали участь: свящ. Ярослав Фабіровський (Самбірське благочиння), свящ. Богдан Побурчак (Самбірське благочиння), свящ. Роман Вісьтак (Старосамбірське благочиння), свящ. Петро Потоцький (Дрогобицьке благочиння), свящ. Володимир Федак (Турківське благочиння), свящ. Роман Роль (Турківське благочиння), свящ. Ігор Денікевич (Миколаївське благочиння), свящ. Василь Ціздин (Стрийське благочиння).

Пресслужба Самбірського благочиння

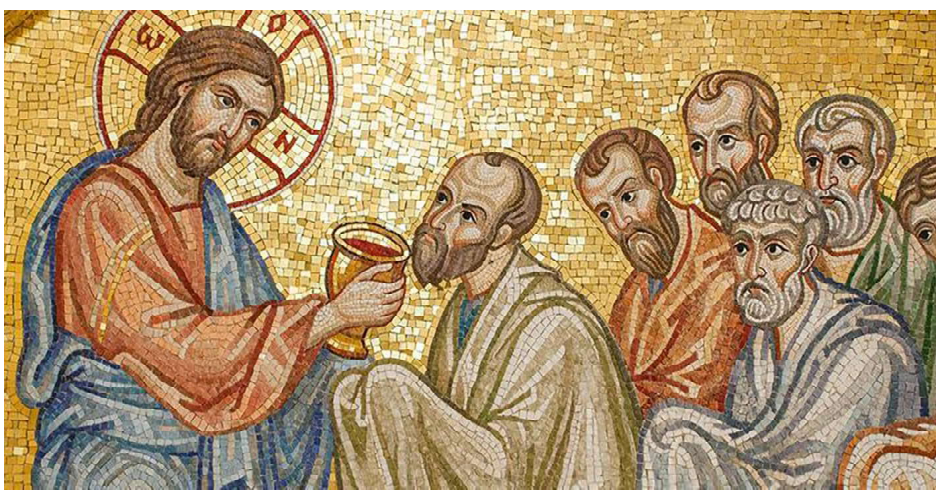
ЧОТИРИ ПИТАННЯ ПРО ЦЕРКОВНІ ТАЇНСТВА

Навіщо таїнству, якщо воно «таємне, сакраментальне», потрібна зовнішня сторона, якісь фізичні дії його учасників? Хто насправді здійснює таїнство - священник чи Бог? А якщо Бог, то навіщо знадобилися посередники? Пропонуємо Вам коротеньке та доступне пояснення.

1) Що таке таїнства?

Під таїнствами в православному богослів'ї розуміються священнодійства, в яких відбувається зустріч Бога з людиною і в найбільшій мірі, наскільки це можливо в земному житті, здійснюється єднання з Ним. У таїнствах благодать Бога сходиться на нас і освячує все наше єство - і душу, і тіло, залучаючи його до Божественного єства, оживотворяючи, обожнюючи і відновлюючи в житті вічному. У таїнствах ми отримуємо досвід неба і вкушаємо (переживаємо) Царство Боже, до якого цілком долучитися, тобто увійти в нього і жити в ньому, можна лише після смерті.

Грецьке слово *mysterion* (таїнство, таємниця) - від дієслова *tyuo*, що означає «покривати, приховувати». В це слово святі отці вкладали широкий зміст: «таїнством» називали втілення Христа, Його спасительну місію, Його народження, смерть, Воскресіння і інші події з Його життя, саму християнську віру, вчення, догмати, богослужіння, молитву, церковні свята, священні символи і так

далі. З числа священнодійств таїнствами переважно називали Хрещення і Євхаристію. В «Церковній ієрархії» Діонісія Ареопажита йдеться про три таїнства - Хрещення, Миропомазання і Євхаристію, проте «таїнствами» названі також Постриг в чернецтво і Чин поховання. Преподобний Феодор Студит (IX ст.) говорить про шість таїнств: Провіщення (Хрещення), Зібрання (Євхаристію), Миропомазання, Священство, Чернечий постриг і Чин поховання. Святитель Григорій Палама (XIV ст.) підкреслює центральний характер двох таїнств - Хрещення і Євхаристії, а Миколай Квасила (XV ст.) у своїй книзі «Життя у Христі» дає тлумачення трьох таїнств - Хрещення, Миропомазання і Євхаристії.

2) Скільки таїнств у Церкві?

В даний час в Православній Церкві прийнято вважати таїнствами: Хрещення, Євхаристію, Миропомазання, Покаяння, Священство, Шлюб (Вінчання) і Маслосвяття (Соборування); всі інші священнодійства відносять до числа обрядів. Однак, слід мати на увазі, що вчення про сім таїнств, що містяться в православних підручниках з догматичного богослів'я, запозичене з латинської схоластики; звідти ж - відмінність між «таїнствами» і «обрядами». Східна святоотцівська думка не переймалась числом таїнств і не ставила перед собою завдання підрахувати їх. У XV столітті святий Симеон Солунський говорить про сім таїнств, наполягаючи, однак, на сакраментальному характері Чернечого постригу. Його сучасник митрополит Іоасаф Ефеський пише: «Я вважаю, що церковних таїнств не сім, але більше» - і дає список з десяти таїнств, включаючи в їх число Чернечий постриг, Чин погребіння і Чин освячення храму.

3) У таїнстві беруть участь душа чи тіло?

У кожному таїнстві є видима сторона, що включає в себе саме чинно-послідування, тобто слова і дії учасників, «речовину» таїнства (вода в Хрещенні, хліб і вино в Євхаристії), а є і невидима сторона - духовне перетворення і відродження людини, заради чого і відбувається все чинно-послідування. Власне «таємницею» і є ця невидима частина, що залишається за межами зору і слуху, вище розуму, поза чуттєвого сприйняття. Але в таїнстві перетво-

рюється і воскрешає разом з душею і тілесна природа людини: таїнство - не тільки духовне, а й тілесне прилучення до дарів Святого Духа. Людина входить в божественну таємницю всім своїм єством, вона занурюється в Бога і душею, і тілом, тому що тіло теж покликане до відновлення і обожнення. У цьому сенс занурення в воду (в Хрещенні), помазання миром (в Миропомазанні), вкушання хліба і вина (в Євхаристії). В майбутньому (вічному) житті «речовини» таїнства вже не потрібно, і людина причащається не Тіла і Крові Христа під видом хліба і вина, але самого Христа безпосередньо. На Великодньому богослужінні ми молимося: «подай нам істинно (повніше, досконаліше) Тобі причаститися в невичірному дні Царства Твого». Тим самим ми сповідуємо, що в небесній вітчизні, *in patria*, ми очікуємо ще більш повного, ще більш тісного єднання з Христом. Але поки ми *in via*, в мандрівці, на землі, ми потребуємо видимих знаків Божої присутності: тому ми долучаємося до Божественного єства через воду, насичену Богом, через хліб і вино, напоєні Ним.

4) Хто здійснює таїнство?

Виконавцем будь-якого таїнства є Сам Бог. Перед початком літургії диакон каже священнику: «Час правити Господеві» (Пс 118 : 126); по-іншому «час, щоб діяти», тобто настав час, прийшов час, коли діяти буде сам Бог, а священник і диакон - лише Його знаряддя. І в момент приложення (перетворення) Святих Дарів священник діє не сам, а тільки молиться, закликаючи Бога Отця: «і сотвори хліб цей чесним Тілом Христа Твого, а те що в чаші цій чесною Кров'ю Христа Твого». У чині Хрещення священник вимовляє «Хрещається раб Божий ...», підкреслюючи, що не він сам, а Бог звершує таїнство. За словами святих Амвросія Медіоланського, «охрещує не Дамасій, не Петро, не Амвросій і не Григорій. Ми виконуємо свою справу як служителі, але дієвість таїнства залежить від Тебе. Не в людських силах подавати божественні блага - це Твій дар, Господи».

Підготував протоієрей
Ярослав КОЗАК, м. Стрий.

БУДЬТЕ СВЯТІ, БО Я, ВАШ БОГ – СВЯТИЙ

У попередньому номері газети «Духовна криниця» в нас була можливість ознайомитись із роздумами св. прп. Силуана, афонського старця, про святих.

Вдумливе прочитання цих роздумів розбурхує людське серце скерувати і своє єство до дій, що ведуть до святості.

Також людині є зрозумілим і те, що святі своїм життям і залишеною наукою полегшують нам розуміння Христової науки, в якій є вся глибина про святість людського життя. Бо наука Христова лише на перший погляд є проста і дохідлива, та от жити – поступати так ой, як важко.

А щоб полегшити цю важкість, святі радять окинути думками основні релігії світу та визначити: котра релігія пропонує істинного Бога, щоб була часом не піти шляхом фальшивої святості. І то у пропасть, у пекло.

Є близькі до християнства юдаїзм та мусульманство. В них в основі Святе Письмо Старого Завіту. Але яке там тлумачення Святого Письма, що позбавлені сили благодаті Святого Духа. Як там людські приписи до так званого «благочестя», яке штовхає людину ненавидіти тих, хто не є тієї ж віри.

А як багато розмаїття і у християнстві. Ніби всі об'єднані Ісусом Христом, а насправді кожна християнська течія має свого Христа.

Дослідники релігій говорять, що у всіх релігіях Бог добрий, Він справедливий, карає, пригрожує, нагороджує. Бог хоче жертвоприношень, умилює, стивлень і т. п.

Чи такий наш Бог Трійця: Отець, Син і Святий Дух? І багато хто по незнанню, нерозумінню сутності істинного Бога скаже: так, Бог є такий, бо інакше і не може бути; бо як би Бог не був таким, то було би багато лиха на землі. І це є дуже хибне, згубне для людини розуміння Бога.

Новий Завіт розкриває і показує нам Істинного Бога як ЛЮБОВ. «БОГ Є ЛЮБОВ», - на весь світ сповіщено ап. Іваном Богословом. «Бо Бог так полюбив світ, що віддав Свого Сина, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне».

І саме про Такого Бога Православна Церква голосить світу. В Такого віруємо і ми, і сповідуємо, - визнаємо, поклоняємось Йому, славословимо і стараємось чинити, на скільки це в наших силах, Його святу волю.

Бо якби Бог не був Любов, а тільки добрим та

діяв справедливо, то, напевне, ні людей, ні цього прекрасного світу з його чудовою фауною і флорою давно би вже не було. Бо так, як поступає людство з самим собою, з природою і світом - є жахливим. Адже пануюче насилья, розбої, грабунки окремих родин, країни, народу (і це повсюдно); вбивства, війни (неоправдані), важкі недуги та епідемії, що викликані часто людською злою діяльністю, людська ненаситність матеріальним, жадоба володарювання; нищення природи ради матеріальних прибутків; бездумне забруднення довкілля та багато іншого, вже давно мало би привести нас і світ до самознищення, до небуття. Але всупереч всьому тому ми живемо, існує, хоч і понівечений, і світ. Бо все це зберігає БОГ ЛЮБОВ.

Можемо просити Бога знищити лиходіїв і у світі буде все гаразд. А Спаситель відповідає: «Не знаєте якого ви духа». Адже така думка від лукавого. Бо Бог у Своїй любові не хоче смерті грішника, а очікує його покаяння, навернення, щоб і розкаяному грішнику дарувати спасіння і життя вічне. І подовжує Господь Бог існування світу та

Продовження на 6 стор.

БУДЬТЕ СВЯТІ, БО Я, ВАШ БОГ – СВЯТИЙ

Продовження. Початок на 5 стор.

наше людське життя, щоб якомога більше грішників мали змогу досягнути спасіння. Хоч це і спричиняє праведним прикроці (через ставлення грішників до праведників та спокуси, що ідуть від них), та вони із любові до ближніх, з подякою Богу, терпеливо зносять все це.

Преподобний Никодим Святогорець так пояснює нам це: "Любов Божа така, як Дар; а Дар Його, як і Його Любов. І те, і інше настільки велике, що більшої міри неможливо і припустити. Адже Бог Отець ради любові до нас віддав Сина Свого Єдинородного, єдиносущного і рівного Йому по величчю і безмежності. Вічний Бог і вічна Його любов до нас."

"А Божі застереження, погрози, що знаходимо їх на сторінках Святого Письма - це вияв Божої любові до нас, як ознака Божого милосердя до грішників. Адже цими погрозами Бог хоче нас, грішних, привести до тьми, до відчуття гріховності, щоб ми залишили дороги гріха, зла і на вернулись до Бога з покайням," - повчає свт. Тихон Задонський.

Також кожен православний християнин знає, що Бог Отець у Своему Сині вилив на нас Свою любов. А Він, Господь Бог Ісус Христос, є для нас Господь і Бог, Учитель і Спаситель, Друг, Який віддав Своє життя на страждання і смерть, щоб визволити нас від вічної смерті та вічних страждань. Христос наш Заступник і Прохач, Який перебуває по правиці Отця та прохає Його за нас, за прощення наших гріхів. Ісус Христос – Істинний Бог від Бога Істинного, Світло Істинне від Світла Істинного, Він і Любов від Любові Істинної. Тож,

в кого нема такого визнання перед світом, той, як каже ап. і св. Іван Богослов, не є Христовий і нема в ньому правди та і не знає він правди. Бо такий, як говорить євангелист, це антихрист. Ось таких треба і остерігатись.

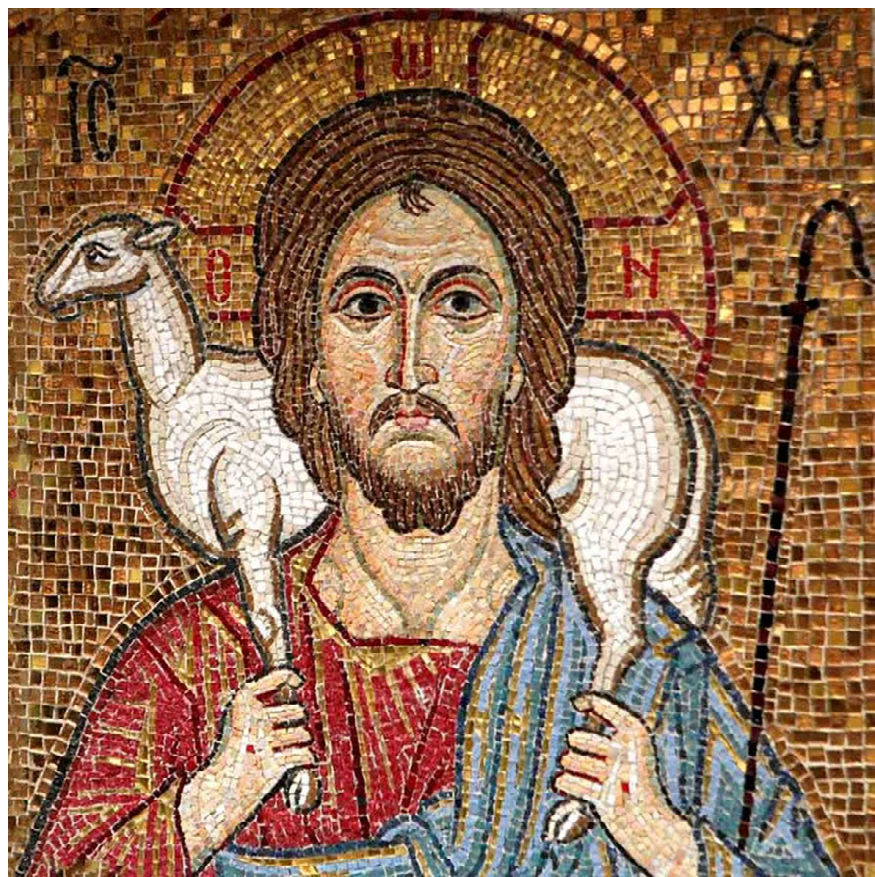
Тож, чи може хтось, окрім Православної Церкви, показати Такого Бога, Який створив людину на Свій образ і подобу? Бога, Який не знехтував Своім творивом - людиною, яка відійшла від свого Творця і Отця, а порідився з нею тілесно, страждав і помирав. І все не для Себе, не для Своєї слави чи величчю. Бо перед ким Йому, Богу, величатись? І все це ради грішної людини, ради її спасіння, вічного життя і небесного блаженства у нашому Господі і Спасителі Ісусі Христі.

А щоб рухатись в написанні цієї статті, хочу торкнутись питання жертвоприношень Богу. Істинний Бог не має в цьому потреби і не хоче цього. Адже «жертва Богу – це дух упокоєний» (пс. 50), серце скорботне і смиренне, яким Бог не погордує, не відкине (пс. 50).

Та коли ж ми бачимо якісь грошові, матеріальні пожертви на храм, безоплатну працю, поставлену чи посажену квітку, підметений храм, прибрану територію біля храму, то у цьому нема нічого такого, щоб могло бути відкинуте Богом. Адже це - з духовної ревності парафіяни турбуються про величчю та пристойний стан святині – Храму Господнього. А такі пожертви, труди лише підкреслюють дієву любов людини до Бога, Його святинь. А коли це без гордині, пафосу, а деколи із своїх нестатків, то ім'я такої людини особливим чином вписується в Книзі Життя. Бо так Сам Бог жертводавцями подає парафії потрібну матеріальну допомогу. Адже все у цьому світі видимому, що вміщується у світ невидимий, духовний, хоч не з'єднано, але взаємопов'язано. Адже діють закони фізичні, діють і духовні.

Кілька простих прикладів. Кинемо угору з усієї сили камінець, він повернеться на землю. Увійде людина у багнюку свідомо чи з необачності - забрудниться. Втрутиться людина у закони природи, щось змінить, і це повернеться людству лихом.

Отак і в духовному житті. Любиш – люблять і тебе. Твориш добро – віддають добром і тобі. Трудись для інших, служиш їм без бажання винагороди - отримуєш винагороду від самого Бога. Живеш ради слави Бога - і

Бог вводить тебе у Свою славу. І т. д. Сієш зло – зло і пожинаєш. І т. д.

І ото відкриваєш Євангеліє, милуєшся написанням, радієш за себе, бо, ось, поступатиму так, як говорить Господь, тож і я вже серед обранців Христових. Все! Вже починаю всіх любити! Всім прощаю. Скажу, що люблю. Тому стерплю, з тим примирюсь, порозуміюсь, дійдемо згоди. Але, гов! А скільки то він обіцяв мені бути добрим зі мною. Ой, а скільки смертей, руїни, страждань на сході України, А загарбаний Крим, сплюндрована моя земля, зневажений мій народ. І що? Простити і любити? І мій Господь Христос ламає мою гординю та лагідно промовляє: «Любіть ворогів ваших, благословляйте тих, хто проклинає вас, добро творить тим, хто ненавидить вас, і молись за тих, хто кривдить і гонить вас». Господи, чому я маю так поступати? І Господь відповідає: «Щоб ви були синами Отця вашого Небесного, бо Він сонцем Своім осяває з лих і добрих і посилає дощ на праведних і на неправедних».

І бачимо як багато скорбот завдають нам зовнішні і внутрішні чинники. А скорботи порушують наш спокій, виводять із звичного ритму духовного налаштування.

Як же бути, як виборсатись із цих колізій? Як же чинити волю Божу? І святі радять прийняти скорботи у спокій серця. Прийшли скорботи – значить така воля Божа. Впокорююсь і приймаю. Та далі вправляюсь у чеснотах.

Прийшли більші скорботи – так чому ж це так, де скрився мій гріх, що ж я такого накоїв та не усвідомив? Тут святі радять повчитись у благо-розумного розбійника, який був розп'ятий праворуч Христа Спасителя на Голгофі. Ось як він розцінив скорботу свого розп'яття: «Ми достойне за діла наші прийняли, а Він нічого лихого не вчинив». Отак і ти, брате, християнине, говорять святі, роздумуй: Христос нічого лихого не вчинив, а скільки витерпів. Тож у моїх скорботах є лише моя провина, тому приймаю і терпеливо переносю. Знаю свій гріх, знаю свою недосконалість, тому, повчившись у розумного розбійника, і я кличу: «Пом'яни мене, Господи, у Царстві Твоєму!»

І отак поволі проходить у скорботах духовне зростання людини, приходить духовна кріпкість та духовне загартування важкими обставинами та випробуваннями.

А коли придуть нові та ще більші скорботи, то така людина вже не питає: чому, а радіє ними та дякує Богу за них. Дякує, бо розуміє що так Бог виводить її на нові, вищі щаблі духовного рівня. Дякує, бо бачить, як Бог її любить, піклується про її спасіння, дарує їй повну незалежність, невразливість від скорбот.

Ну а щодо ворогів народу, країни святі радять протиставити себе і молитвою і зброєю, матеріальною і волонтерською допомогою. Бо тут людина захищає честь і свободу не свою особисто, а своїх братів сестер, жертвує собою ради інших.

Далі буде

Підготував свящ. Іван ВЛАДИКА

ПРО ПОСЛУХ ІСТИНІ

Існує ще одне поняття, таке ж непопулярне в наші дні, як поняття істини – поняття обов'язку. Ця непопулярність викликана різними причинами: з одного боку, усі ми, грішні люди, схильні розглядати “свободу” як необмежене свавілля, можливість необмежено наслідувати свої бажання, і коли ми стикаємося з тим, що ми “повинні” чинити не так, як нам хочеться, нас це звичайно мало радує. Із самого ранку, коли мені хочеться ще поспати, і я згадую про те, що я повинен вставати і йти, куди я обіцяв, я стикаюся з цим конфліктом між “повинен” і “мені хотілося б”.

З другого боку, великі диктатури ХХ століття постійно використовували це “ти повинен!”, “du sollst!” для того, щоб примушувати людей до чогось, у кращому разі безглузлого, у гіршому – страшенно злого. Втім, це властиве не лише диктатурам, і поняттям “обов'язку” у нашому пропащому світі зловживають не менше, ніж будь-якими іншими поняттями. З третього – ми живемо в глибоко комерціалізованій культурі і постійно стикаємося з рекламою, яка звертається не до нашого обов'язку, – а до нашого хотіння.

Тому можна зрозуміти людей, які взагалі заявляють, що вони нікому нічого не винні, що вони вільні від зобов'язань, які ущемляють, як вони вважають, їх свободу. Але погодитися з ними неможливо – зокрема, тому, що вони самі з собою не узгоджуються. Ті ж самі люди багато говорять про свої права – які усі інші повинні шанувати. Але, якщо повинні інші, то повинні і вони самі – і нам нікуди не піти від того, що людина, за природою своєю, істота, що має моральні зобов'язання. Питання лише в тому, хто їх покладає і в чому вони полягають.

Ми можемо – і повинні – відкинути домагання тих або інших вождів або законодавців ідеологічної моди на те, щоб вказувати нам, у що вірити і як чинити. Але відкидати помилковий обов'язок можна тільки на підставі істинного обов'язку. Як сказав німецький церковнослужитель Мартін Німелер у своїй останній проповіді 27 червня 1937 року: “Більше ми не можемо зберігати мовчання, наказане людиною, коли Господь велів нам говорити. Ми повинні коритися Господові, а не людині!” Після цієї проповіді нацисти заборотили його до в'язниці – і він не вийшов на свободу до кінця війни.

Уся історія християнського мучеництва – від арен древнього Риму до сталінських концтаборів – це історія людей, які твердо трималися свого рішення коритися

Богові і виконувати свій обов'язок. Від нас зараз ніхто не вимагає вирушати в пащі хижих звірів, у в'язницю або на смерть; але ми повинні ставитися до наших зобов'язань не менш серйозно. Якщо Христос є наш істинний Господь і Визволитель, (а це так), ми зобов'язані Йому довіряти і коритися.

А це означає – йти в церкву, молитися разом з народом Божим, що зібрався там. Не тому, що ми відчуваємо таке бажання (це вже коли як), не тому, що це приносить нам величезну радість і розраду (іноді ми відчуваємо духовний підйом, іноді ні) і не тому, що там збираються люди, приємні в усіх планах (ми самі, чесно кажучи, не завжди приємні), – а тому, що такі наші зобов'язання перед Богом. Ми повинні шанувати Бога, нашого Творця і Визволителя, і викону-

вати Його заповіді – у тому числі ті, які стосуються участі в житті Церкви.

Наймаючись на роботу, ми переймаємо на себе певні зобов'язання – вчасно з'являтися на робоче місце, виконувати покладену нам роботу, наслідувати вказівки керівників. Усі ми – дорослі, працюючі люди – це робимо. У цьому випадку нам на думку не спадає керуватися нашим хотінням або настроями, симпатіями або антипатіями. Відмовлятися йти в храм – означає не мати до Бога навіть такої поваги, яку ми проявляємо до начальника по роботі.

Думати про обов'язок неприємно – ми тут же виявляємо, що ми його не виконуємо. А шойно ми подумуємо про те, щоб його виконати, до нас з'являється помисел смутку: “Ти все одно не можеш виконати наказаного досконало – так що немає чого і намагатися”. Але в жодній справі людина не може почати з досконалості – коли йдеться про професію, або гру на музичних інструментах, або освоєння іноземної мови, ми усі починаємо з азів, з того мало, що ми можемо зробити зараз, і терпляче просуваємося далі. Наш послух Богові не досягне досконалості навіть до кінця нашого земного шляху – але наша віра в Христа, якщо вона є, завжди проявляється в послуху, хоч би і недосконалому. Ми не посилаємося на те, що ми – недосконалі працівники, щоб взагалі не працювати; ми робимо те, що можемо. Воїни не відмовляються, що вони – недосконалі воїни, щоб не виконувати наказів. Безглуздо відмовлятися, що ми – недосконалі християни; якщо ми християни взагалі, у нас є зобов'язання, яким ми повинні слідувати. І одне з них – перебувати в церковній спільноті.

За матеріалами
інтернет ресурсів

МИ НАЛЕЖИМО БОГОВІ

В Інтернеті легко наткнутися на напис – “пам'ятайте, що в кожній картинці є законний власник”. Творіння означає, що у всесвіту є законний власник – той, хто створив його і підтримує в бутті. Бог. Як вигукують таємничі 24 старці в Одкровенні Іоанна Богослова, “достойний Ти, Господи, прийняти славу і честь і силу: бо Ти створив усе, і все з Твоєї волі існує і створено” (Одрк. 4:11).

Ми належимо Богові; коли ми усвідомлюємо цю істину, наше життя глибоко змінюється. Ця істина одночасно є і невимовно страхотливою, і невимовно утішливою; люди реагують на неї і з гнівним протестом, і з боязкою надією. Нам часто здається, що Бог погрожує нашій свободі; Він стоїть над душею зі Своїми заповідями і вимагає приборкувати нашу гордість, лютю або пожадливість. Найголовніше – Він заявляє про те, що наше життя по праву належить Йому. Ми повинні злізти з трону нашого життя і надати кермо влади Йому.

Це Він нас створив і знає навіщо. Ми будемо щасливими в часі (наскільки це можливо) і у вічності (абсолютно) якщо підкоримося Йому. Ця звістка викликає в нас якнайглибший розкол – або, вірніше, висвічує той трагічний розкол, яким відмічена наша природа після гріхопадіння. З одного боку, ми люто наполягаємо на своїй незалежності від Бога; з другого – шукаємо миру, який може дати тільки повернення до Нього.

Один мій друг, який допомагав алкоголікам, казав, що часто людина кричить тим, хто намагається допомогти їй, одночасно дві протилежні речі – “відчепіться!” і “не кидайте мене!”. Це те, що люди кричать Богові – “відчепися, це наше життя, ми влаштуємося по-своєму” і “не кидай нас у тій біді, в яку ми себе загнали”.

А корінь усіх наших бід саме в тому, що не визнаємо Бога – Богом, законним Володарем і Господом у нашому житті. Ми вдаємо, що належимо самим собі. Більше того, це подається як щось саме собою зрозуміле.

Але це – неправда, і неправда згубна. Найскравіше вона проявляє себе в самогубстві – люди часто позбавляють себе життя, бо вони не можуть з ним впоратися: «це моє життя, я не можу впоратися з проблемами, які воно породжує, я програв, краще мені покінчити з цим».

У чому тут докорінна помилка? Людина здійснює фундаментально помилковий вибір не лише коли вибиває в себе з-під ніг табурет, вона здійснює його раніше, коли каже “це моє життя”. Ця ж позиція – я належу собі, “моя печінка – мій вибір” проявляється в пияцтві або інших формах згубної і безрозсудної поведінки.

Не ми себе створили і в нас немає права розпоряджатися своїм життям і піддавати себе

страді. Ми належимо Богові. По Його волі ми належимо і людям – нашим близьким, нашим друзям, нашим товаришам по службі, співгромадянам, усім, хто нас потребує. Мету і сенс нашого життя визначаємо не ми, а Він, і доки ми не визнаємо цього, ми перебуваємо в стані відчайдушного і безглузлого бунту проти реальності.

Ми набуваємо спасіння, коли капітулюємо і передаємо владу над нашим життям Тому, кому воно належить по праву. Богові, Який нас створив. Гіркий і тяжкий заколот, коли ми спочатку приводимо своє життя в стан повного хаосу, а потім ремствуємо за свої нещастя на Бога, ще заявлятиме про себе в нашій душі – але ми вже прийняли найважливіше рішення в житті. Ми повернулися до Того, чийми є по праву.

Тоді ми бачимо світ, ближніх і самих себе зовсім по-іншому. Світ навколо нас – це Божий світ. Це твір Великого Художника, а Його кращий твір – люди. Кожна людина, з якою ми маємо справу, належить Богові. Наше справжнє ставлення до Бога проявляється в тому, як ми ставимося до цієї людини. Страх Божий – благоговійний трепет перед Величчю Творця – проявляється в тому, що ми ставимося до ближнього дбайливо і з любов'ю.

Ця віра змінює і наше ставлення до самих себе. Адже і я теж належу Богові – а значить, я повинен дбайливо ставитися і до себе. Якщо я руйную своє здоров'я або безрозсудно наражаю себе на небезпеку – я роблю замах на те, що належить Богові. Через віру ми набуваємо нашого місця у всесвіті – ми не загублені, ми не викинуті, ми належимо, всесвіт – це дім нашого Отця.

За матеріалами інтернет ресурсів

ПОКЛАДЕННЯ ЧЕСНОЇ РИЗИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ У ВЛАХЕРНІ

**Продовження.
Початок на 2 стор.**

«Переконавшись,— писав далі Аскольд,— що це — справжня віра, повеліли ми усім хреститися по своїй волі в надії й нам досягти святості. Ми ж всі — друзі твоему царству і готові на службу твою, коли вимагатимеш».

Аскольд прийняв святе Хрещення з ім'ям Миколай, хрестилися і багато хто з його дружини. Безпосередньо з Царгорода, столиці Православ'я, працями святих апостолів слов'янства прийшли на Русь слов'янське Богослужіння і слов'янська писемність. До Києва був призначений святиелем Фотієм митрополит Михайл, і руська митрополія була внесена в списки єпархій Константинопольського Патріархату. Святий Патріарх Фотій в Окружному посланні 867 року серед головних досягнень свого первосвятительського служіння називає Хрещення болгар і росіян. «Руси, які підняли руку проти Римської держави,— писав він, майже дослівно цитуючи послання Аскольда,— в даний час навіть і вони проміняли нечестиве вчення, яке містили колись, на чисту і непідробну віру християнську, з любов'ю поставивши себе в чині підданих і друзів наших». (Візантії вважали «підданими» усіх, хто брав Хрещення з Царгорода і вступили до військового союзу з імперією.) «І до такої міри розгорілися в них бажання і ревності віри, що вони прийняли єпископа і пастиря, і цілували святині християн з великою ретельністю і ревностями».

Свято Положення Ризи Пресвятої Богородиці у Влахерні є, таким чином, одночасно святом канонічного заснування Православної митрополії в Києві. Благословенням Божої матері і дивом від Її святої Ризи відбувся не тільки порятунок Царгорода від самої грізної облоги за всю його історію, а й порятунок русичів з темряви язичницького марновірства до вічного життя. Разом з тим, 860 рік приніс визнання Київської Русі Візантією, ознаменував вихід молодого держави на арену історії.

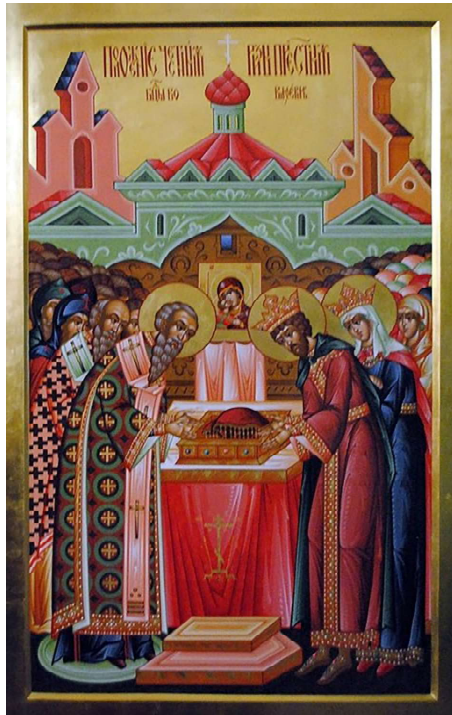
Спроба князя Аскольда відродити на Дніпрі християнське благочестя святого апостола Андрія Первозванного, задумана ним релігійна і державна реформа закінчилась невдало. Час утвердження християнства на Руській Землі ще не настав.

Занадто сильними були прихильники язичницької старовини, дуже слабка князівська влада. При зіткненні Аскольда з язичником Олегом у 882 році кияни зрадили свого князя. Аскольд прийняв мученицьку кончину від руки найманих вбивць, коли обманом був залучений в стан ворогів для переговорів.

Але справа блаженного Аскольда (так називає його Іоакімівський літопис) не загинула в Руській Церкві. Віщий Олег, який, убивши Аскольда, зайняв після нього київське князювання, називав Київ «матір'ю міст руських» — це дослівний переклад грецького виразу «митрополія Руська». Вдячну пам'ять про першого київського князя-християнина зберігали найдавніші храми православного Києва: церква пророка Божого Іллі, побудована Аскольдом і пізніше згадана в

Договорі Ігоря з греками (944р.), на місці якої і зараз стоїть храм того ж імені, і церква святителя Миколая Чудотворця, споруджена в 50-х роках X століття над могилою Аскольда святою рівноапостольною Ольгою. Найважливіше завоювання Аскольда, назавжди увійшло в церковну спадщину не тільки Русі, а й усього православного слов'янства,— слов'янське Євангеліє і слов'янське Богослужіння, створені працями святих рівноапостольних Кирила і Мефодія. У Києві при дворі Аскольда покладено було в 861 році початок їх апостольської діяльності серед слов'ян, продовжилася пізніше в Болгарії та Моравії. Слідом за блаженным Аскольдом, кажучи словами стародавньої «азбучної молитви», «летить нині слов'янське плем'я — до Хрещення кинулися всі».

З дивом від Ризи Пресвятої Богородиці у Влахерні пов'язано кілька видатних творів візантійської церковної гімнографії і гомілетики. Святители Фотію належать дві проповіді, одна з яких була сказана ним безпосередньо в дні облоги Константинополя, інша — незабаром після відходу руських військ. Дві бесіди Святійшого Патріарха Константинопольського Фотія з нагоди навали русів на Константинополь. Відомим церковним письменником Георгієм,

хартофілаксом собору Святої Софії — Премудрості Божої в Константинополі, було складено, за дорученням Патріарха Фотія, «Слово на положення Ризи Богородиці у Влахернах». З походом Аскольда на Царгород пов'язано також створення знаменитого «Акафіста Пресвятої Богородиці», автором якого деякі церковні історики називають того ж святого Патріарха Фотія. Цей Акафіст становить основну частину Богослужіння в день Похвали Пресвятої Богородиці. Про події 860 року оповідають не тільки візантійські, але і руські літописні джерела. Преподобний Нестор Літописець, підкреслюючи значення руського походу на Царгород, відзначає, що з цього часу «почала прозиватися Руська Земля». Деякі літописи, серед них Іоакімівський і Никонівський, зберегли звістки про Хрещення князя Аскольда та Київської Русі після походу на Царгород. При цьому народна пам'ять міцно пов'язала імена київських князів Аскольда і Діра, хоча, на думку істориків, Дір княжив у Києві дещо раніше Аскольда.

Дорогі брати і сестри! Найбільший дар благословення Господнього Пречиста Діва Марія здобула тому, що була смиренною Його рабою. Її убажкатимуть усі роди, як благовістувє святий євангеліст Лука. Усі покоління людей, які в своєму житті через Її смирення прийшли до торжества благодаті та істини (Ін. 1, 17), прославлятимуть Її як Матір Господа, і милість Всесильного Бога буде з усіма тими, хто має страх Його, до скону віків - так учить нас Святе Євангеліє.

Шанування Пресвятої Діви почалося вже в апостольській громаді, адже всі учні перебували в беспрестанній молитві, як оповідають Діяння святих апостолів, з Марією - Матір'ю Ісусовою (Діян. 1, 14). Згодом з ізраїлю шанування Богородиці поширилося у християнських церквах Сирії, Малої Азії, Італії та інших країн древнього світу. Остаточно і загальноцерковно воно було утверджене у 451 році на IV Вселенському Соборі у Халкідоні.

У найдавніших сказаннях про Пресвяту Діву потрібно, безперечно, бачити відгомін Святого Передання, на історичній основі якого Церква встановила свята на честь Діви Марії. «Благовістуй земле радість велику, небеса співайте славу Божу».

Через Пресвяту Діву Марію людині знову відкрилася глибина любові Божої. Відкрилася дорога в Небо, спілкування з небожителями, зі святими Ангелами. Стало можливим для людини все, що благословив Господь, приготував і дарував людині для її користі та спасіння. Відкривається Небо, і Престол херувимський і Пресвята Діва; Церква на землі стає частиною Неба, де ми зустрічаємося з Богом і оновлюємося.

І ми сьогодні, віддаючи шану Пресвятій Благословенній Діві Марії, чесніший від Херувимів і славніший від Серафимів, благатимемо:

«Як одержу нетління всім вірним, богоблагодатна чиста, дарувала Ти священну ризу Твою, якою священне тіло Твоє покривала Ти, покрове всіх людей. Її положення празнуємо в любові і кличемо зо страхом до Тебе: Радуйся, Діво, християн. похвало» (Кондак свята).

прот. Михайло Слободян

ЗІ СВЯТИМИ УПОКІЙ...

23-го липня на 61-ому році життя після важкої хвороби відійшов у вічність прот. Ярослав Пушак, настоятель парафій сіл Нижня та Верхня Рожанка. Родом о. Ярослав був із селища Гніздиців. У 1987 році отримав указ на парафії Нижня та Верхня Рожанка. На цих парафіях блаженної пам'яті о. Ярослав прослужив Богові та людям все своє життя. За цей час ми полюбили його за щирі проповіді, терпіння, розважливості, підтримку. Скільки подружніх пар отець Ярослав поблагословив на щасливе життя, скільки діточок отримали Таїнство хрещення... Кожен міг отримати слова розради, підтримки, а інколи і докору. Щира подяка єпархіальному благочинному прот.Леонідові Городиському, Сколівському благочинному прот.Юрію Еліяшевському та всім всечесним отцям, котрі провели чин похорону, за спільну молитву.

Світла пам'ять про нашого пароха залишиться в наших серцях, а Карпатська земля нехай прийме його тіло!

**Із скорботою,
Олександра ТКАЧИК**

**ДУХОВНА
КРИНИЦЯ**

Редакційний відділ спархії
Головний редактор
прот. Володимир ГОРОДЕЦЬКИЙ
тел.моб.: (097) 380-88-84
E-mail: volodymyr-krynynchka@ukr.net

<http://drogobych-orthodox.info/ukr/>
Адреса: м.Дрогобич, вул.Б.Лепкого, 17/1

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З ТРАВНЯ 2013 РОКУ